

behooren, werkt men nog al met „de veronderstelde wedergeboorte“. De gedoopte kinderen zijn daar wedergeboren. En de wedergeboorte van het kind wordt bezegeld in den Doop. In het opgroeien wordt dan ook niet voor de kinderen geboden, dat zij wedergeboren mogen worden; dat zij een nieuw hart mogen ontvangen; want ze worden ondersteld wedergeboren te zijn en een ander hart te hebben ontvangen. Alleen moet dan natuurlijk wel geboden worden, dat zij als wedergeboren kinderen en een nieuw hart bezittend, ook als bekeerde kinderen verder thogen gevormd en geoefend en geheiligd worden en in de wedergeboorte en de bekeering meer en meer mogen uitkomen als kinderen des lichts. Dat geeft dien eigenaardigen kijk op de kinderen, zooals dat soms heel sterk in die gereformeerde kringen uitkomt.

In deze passage komt niet slechts één misvatting voor, maar zijn er enkele doorheen geweven. Opdat we echter door deze zinsnede te ontleiden de kwestie niet te ingewikkeld maken, willen we ons op één misvatting concentreren.

Als die eenmaal verdampt is, verglijen de overige vanzelf.

Ze is samengevat in het zinnetje: „De gedoopte kinderen ZIJN daar wedergeboren“. Nu heeft prof. Bouwman in „De Bazuin“ den redakteur van „De Waarheidsvriend“ gewezen op de uitspraak van de Synode omtrent de „veronderstelde wedergeboorte“.

Terecht nu verwacht prof. Bouwman, dat „De Waarheidsvriend“ het daarmee wel eens zal zijn.

Toch zou ik gaarne nog eenige aanvulling geven op wat de hoofdredakteur van „De Bazuin“ schrijft.

Want het zou jammer zijn als daaruit nieuw misverstand werd geboren.

Ik acht dat niet geheel uitgesloten.

Prof. Bouwman merkt op: „Over deze leerling zelve willen wij thans niet in den breede schrijven. Dat zou te veel ruimte vragen. Maar wel kunnen wij in het kort constataren, dat na het vertrek van dr. A. Kuyper van de Vrije Universiteit deze leerling daar niet meer werd geleerd. En voorts kunnen wij verklaren, dat de dogmaticus aan de Theol. School, dr. Honig, deze leer nimmer heeft voorgestaan, terwijl de gemeenten over het algemeen niet ingenomen zijn met deze leer“.

Hieruit zou men licht kunnen afleiden — prof. Bouwman bedoelt dit natuurlijk zóó niet — dat vóór het vertrek van Dr. A. Kuyper aan de Vrije Universiteit wel werd gedoopt, dat de gedoopte kinderen wedergeboren ZIJN.

Wij hebben Dr. Kuyper zelf, toen wij op de collegebanken zaten, tegen deze misvatting hooren waarschuwen.

Diktaten hebben slechts relatieve waarde, wanneer het er op aankomt te bewijzen wat een hoogleraar heeft geleerd, anders zouden wij iets uit nooit in druk verschenen diktaten citeren.

Maar het is ook niet noodig.

Want Dr. Kuyper heeft voldoende zijn wetenschappelijke gedachten gepopulariseerd.

En nu zou men veilig een prijs kunnen uitloven voor hen, die uit de werken van Dr. Kuyper aantoonen, dat deze inderdaad de leer heeft voorgestaan, dat de gedoopte kinderen wedergeboren ZIJN.

Wij willen nog verder gaan en nu komen we tot de daar straks bedoelde sterke uitdrukkingen.

Voor de leer, dat de gedoopte kinderen wedergeboren zijn is in onze Gereformeerde Kerken geen plaats.

Zij maakt niet een punt van interkonfessioneel geschil uit, waarin men elkander heeft te dragen, maar is een dwaling.

Toegevendheid zou in deze misplaatst zijn.

De predikant, die zulk een dwaling zou aanhangen, zou in zijn ambt niet mogen worden gehandhaafd.

Want men denke er niet gering over.

Wie zou aannemen, dat alle gedoopte kinderen wedergeboren ZIJN, zou ook moeten aannemen, dat alle gedoopte kinderen zalig zullen worden. Een stelling, die te duidelijk met Schrift en belijdenis in strijd is, dan dat wij dit nog behoeven te bewijzen.

Of hij zou moeten aannemen, dat God Zijn eigen werk, de wedergeboorte, zou te niet doen; dat er is een afval van hen, die het beginsel der heiligmaking in zich dragen. Maar dat is puur Remonstrantisch. En Remonstrantisme wordt tot op den huidigen dag toe in onze Gereformeerde Kerken niet geduld.

Maar neen, wij zijn er zeker van, dat deze gevaarlijke leer op niet één van onze kansels en in niet één onzer catechisatielokalen wordt voorgedragen.

Niet één van onze predikanten hangt haar aan.

Wie het ten deze niet met ons eens is, heeft een ernstigen plicht te vervullen.

Zoo hij lid is van een onzer Gereformeerde Kerken heeft hij den predikant of de predikanten, van wie hem bekend is, dat hij of zij deze verderfelijke leer huldigen in den schriftuurlijken en kerkelijken weg daarover te onderhouden. De uitkomst is dan niet twijfelachtig.

Zij, die niet van onze kerken zijn, och, laten zij

de namen van deze predikanten maar publiceeren.

Beter dan beweringen te lanceeren als: er zijn er... is het royaalweg man en paard te noemen.

Dan kunnen de gevallen onderzocht worden. Natuurlijk moet dan ook afdoende bewijsmateriaal worden overgelegd.

Wij kunnen dit zoo openhartig schrijven, omdat wij er heilig van overtuigd zijn, dat men niemand, maar dan ook NIEMAND van onze predikanten zal kunnen aanwijzen, die deze leer is toegedaan.

Maar als men niemand kan aanwijzen, dan houde men op met beschuldigen.

Wat wij hier voorstellen laat, dunkt ons, aan duidelijkheid niets te wenschen over.

Bestaat deze verfoeilijke dwaling (kan ik het nog krasser zeggen?) werkelijk in onze kerken, dan moet zij met wortel en tak worden uitgeroeid.

Maar wij verzekeren nogmaals: zij bestaat niet.

Daarom wenschen wij dan ook, dat de misvatting als zou zij bestaan, met wortel en tak worde uitgeroeid.

Nieuwe ridders.

Ook ditmaal werden door H. M. de Koningin ter gelegenheid van haar verjaring verschillende der onzen geridderd.

Wij bieden allen onze welgemeende gelukwenschen aan.

Men zal het ons echter wel veroorloven, dat wij hier een drietal in het bijzonder noemen.

Allereerst Dr. B. Wielenga, in diensttijd de nester der Amsterdamsche predikanten, de rijk begaafde prediker, de vruchtbare schrijver, de fijne stilist. Om al deze kwaliteiten te zamen en elk in het bijzonder was hij het waard tot ridder te worden geslagen.

De W. H. Gispén ontving zijn onderscheiding speciaal als kloek strijder tegen het alkoholisme, ofschoon zijn verdiensten, welke een onderscheiding wettigen, daartoe niet beperkt blijven. Waar hij gedwongen is rust te nemen, is de eer, welke hem te beurt viel, een zonnestraal, die allen, die hem kennen, hem zoo hartelijk gunnen.

En last not least, de in onze kringen zoo welbekende en met zooveel sympathie omgeven heer Tjo van Eeghen vond door zijn ridderorde de koninklijke erkenning van zijn niet licht te overschatten toewijding voor onze Vereeniging voor Hooger Onderwijs op Gereformeerden Grondslag.

Prijke het lintje nog vele jaren in hun knoopsgat. Dan blijven zij door den Heere nog lang voor ons bewaard.

HEPP.

ZENDING EN EVANGELISATIE.

De Conferentie te Jeruzalem en de Boodschap des Heils.

De Conferentie, te Jeruzalem gehouden, blijft de algemeene belangstelling trekken.

Daarover kunnen wij ons niet anders dan verheugen. Zal toch de arbeid, daar verricht, vruchten dragen, dan moet de Christelijke kerk ermee op de hoogte gesteld.

Het is niet genoeg, dat de leiders der zending in de Christenlanden en de leiders der Inlandsche kerken onder de Heidenen en Mohammedanen zich voor den arbeid geven; dit werk moet gedragen worden door de liefde en het gebed der gemeente.

Voor al is het noodig, dat worde verstaan en doorzien, hoe sinds den oorlog de toestanden in heel de wereld, en met name op het zendingsveld, totaal veranderd zijn. En deze nieuwe situatie vraagt nieuwe methoden en ook nieuwe krachtsinspanning.

Het was eerst ons voornemen met de bespreking van een en ander te wachten, tot de volledige handelingen der Conferentie zijn verschenen. Maar hetgeen prof. Richter schrijft in het „Neue Allg. Miss. Zeitschrift“, geeft ons aanleiding, nu reeds iets over de hoofdzaak te zeggen. En de hoofdzaak is onweersprekelijk de prediking van het Evangelie.

Dit komt ook uit in de verschillende artikelen en geschriften over de Conferentie.

In The Int. Rev. of missions wijdt de Canon of Carlisle, rev. Chase Quick, een breede bespreking aan dit punt onder den titel: The Jerusalem meeting and the Christian message. In hoofdstuk III van zijn uitnemend inlichtend boek: Roads to the City of God, behandelt Basil Mathews dit onderwerp onder den titel: The new Alignment. En ook prof. Richter, die in bovengenoemd tijdschrift een verslag der Conferentie geeft, ruimt aan de bespreking der „Boodschap“ de grootste plaats in.

Zooals bekend is, waren de vraagstukken, waarmee de Conferentie zich bezig had te houden, in hoofdzaak de volgende: de boodschap, aan de volken te brengen; de verhouding der Inlandsche kerken tot de moederkerken; de godsdienstige opvoeding; en de gevaren der industrialisatie van Azië en Afrika.

Prof. Richter geeft in zijn artikel eerst aan, waarom vooral de kwestie van de prediking de aandacht had der Duitsche gedelegeerden. Wij mogen eraan toevoegen: ook der Hollanders. Daarom hebben deze als vertegenwoordigers der zoog. Continentale zending, met elkander geconfereneerd te Kaïro, om eenigszins hun houding op de Conferentie te Jeruzalem te bepalen. De geschiedenis heeft geleerd,

hoe juist deze voorvergadering der Continentalen geweest is, en het zal moeilijk te ontkennen zijn, dat de bijeenkomst te Kaïro ertoe meegewerkt heeft, de Conferentie in de goede banen te leiden. Het is aan deze bijeenkomst te danken, dat de Evangelische strooming getriumfeerd heeft over de moderne richting, welke helaas in de zendingsbeweging hier en daar zeer krachtig het hoofd opsteekt.

Welke is de boodschap, aan de volken te brengen?

Deze vraag is niet zoo eenvoudig te beantwoorden.

De Roomsche oordeelt hierover anders dan de Protestant; en onder de Protestanten, die in meer dan 200 kerken en seeten uiteenvallen, om van de talloze theologische richtingen niet te spreken, is het antwoord ook allesbehalve eensluidend. Zou het voor de Conferentie mogelijk zijn in deze overweldigende verscheidenheid, ja verdeeldheid, een eenheid te vinden?

Prof. Richter vergelijkt de Christenheid met een Oosterschen bazar, waar elk der honderden winkels en kraampjes zonder uitzondering het opschrift dragen: slechts bij ons is het ware!

Daarbij komt, dat er verschijnselen zijn in den laatsten tijd, die de oplossing van het vraagstuk der Christelijke prediking nog moeilijker maakten.

Denkt b.v. aan het dusgenaamde „Social Gospel“, hetwelk het Christendom oplost in Vaderschap Gods en Broederschap der Menschen, waarbij beiden in de novelen van onzuiver denken ten ondergaan. Daarbij komt, dat de Chineesche, Japaneesche en Indische Christenen voor zich het recht opeischen, om ten opzichte ook van de meest gewichtige Christelijke leerstukken nieuwe opvattingen en formuleringen te vinden, zich van de overgeleverde geloofsbelijdenissen los te maken, en tegenover het „Westersch“ een „Oostersch“ Christendom te zetten. En wat ook een gevaar opleverde, was het feit, dat door de Christelijke en niet-Christelijke literatuur van Indië, Japan en China een sterk syncretistische lijn loopt.

Voor al dit laatste brengt de Christelijke boodschap in gevaar. Er klonken stemmen: Wij zijn bereid voor Jezus een plaats in te ruimen als een groote Avatara, naast Krishna en Ram; of ook: De Bhagavadgita of de Chineesche klassieken moeten in Azië de plaats innemen van het Oude Testament, om als onderbouw van het Christendom te dienen.

Het scheen ook, dat zij, die deze Conferentie voorbereidden, niet geheel stonden op de basis van de absoluteitheid van het Christendom, en daardoor de Conferentie in een verkeerde richting dreigden te sturen. De verschillende onderwerpen werden schriftelijk voorbereid, naar bepaalde vragen; en in die vragen werd ook op de „spiritual values“, de geestelijke waarden der Aziatische godsdiensten gewezen, waartegenover dan in het licht moest worden gesteld de geestelijke waarde van het Christendom. Dit was de methode van vergelijking der godsdiensten, maar niet het doen uitkomen van het geheel eenig karakter van de Christelijke waarheid.

Het is, dit alles bedenken, niet te verwonderen, dat de zendingsmannen van het vasteland van Europa niet geheel gerust waren.

Hiermede wordt niet gezegd, dat alleen de zoogenaamde Germaansche zending de lijnen zuiver trok, en de Angelsaksische zending het goede spoor bijster was. Prof. Richter haalt de volgende uitspraak aan van Engelsche zijde: „Er ligt een groot gevaar in, het Christendom met andere godsdiensten te vergelijken, en daartuit punten te halen, die zij met elkander gemeen hebben. Dit schijnt mij voor een zendingsapologetiek erbarmelijk zwak. De vraag, waar het op aankomt, is, te ontdekken, wat het geheel bijzondere van het Christendom is, wat geen enkele andere godsdienst in geen enkel opzicht kan verboonen. Het moet hier toch gaan om een onderscheid in wezen. Wanneer het Christendom niet radicaal en wezenlijk van de andere godsdiensten verschilt, wanneer men niet beslist zeggen kan, dat het Christendom waar is, en de anderen valsch zijn, dan kan men gerust het zendingswerk opgeven.“

Anderzijds kunnen wij niet instemmen met alle uitspraken der Continentalen. Zoo zeide b.v. Dr. Kraemer van Java: dat men het Christendom eerst van den overtoeligen ballast van dogma's en kerkelijke vormen moet ontdoen, zal het tot de harten der niet-Christenen kunnen spreken! Het schijnt ons toe, dat op deze wijze een streep wordt getrokken door heel de historie der kerk en tekort wordt gedaan aan de onderwijzende leiding des Heiligen Geestes.

Het is er ons niet om te doen, de wording van de uitspraak der Conferentie inzake de prediking, uiteen te zetten. Wij herinneren slechts nog kort aan de resolutie, welke met groote geestdrift werd aanvaard en indertijd in de bladen werd gepubliceerd.

Om deze uitspraak recht te waardeeren, moet men niet uit het oog verliezen, dat het geen Conferentie was van Gereformeerde Kerken. Alle mogelijke kerken en richtingen waren op de Conferentie vertegenwoordigd, tot zelfs Grieksch-Katholieken toe (alleen niet de Roomschen), en dan kunnen wij niet anders dan ons hartelijk verheugen, dat zulk een stem van den Olijfberg werd gehoord.

Noode r
Schrift als
snoer voor

Ook is
het zou n
ook krach
weergege

Maar w
wordt Ch
Zaligmak
zoo beslis
der zonde
niewwing
gesteld.

Wij kun
overeens
dingsve
lijk is he
de vrees
modernis
het geluid
zicht niet

Daarom
der zendi
te zegene

UIT

Op de
in Ameril
maatschap
gen geno
De „A
mede te
geschiedd
Wij cit

„Uwe

A. De
conclusi
van 192

I. Op
beginsel
organis
organis
niet van
antwoor

Dat i
te werk
samenle
komen
pelijke
in een
zulk een
meene

(Agendi
Aan

II. D
van de
zulk een
ten en
worden

1. De
lijke or
gehoud
gelden

2. Da
ten voll
zondige
ging wi

3. De
eerst m
nandeli
en naat
en indi
hardt

Christe
eenigin
122.)

Aan

III. C
betrakk
het bij
zichte
blemen

pelijk b
dere or

1. De
sleuteln
die zic
haar w
eenigin

pen, m
bied, di
ganda,
baren

2. D
hebben
strijd z
gevoond
met on
gevers
wijzend

altijd d
laten v
schuwe
wijzen

zuime
dringe
vooral

3. D
don zij